

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 2600

гр. София, 11.03.2024 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47
състав**, в закрито заседание на 11.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

като разгледа дело номер **1195** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.248 от ГПК вр.с чл.144 АПК.

Образувано е по искане на процесуалния представител на ответника с молба от 27.10.2023г. за изменение на постановеното Решение №5933 от 11.10.2023г. по адм.дело №1195/23г. в частта му за разноските, с което НАП е осъдена да заплати на "Инвестбанк" АД 5 065лв. разноски по делото.

В молбата се твърди, че материалният интерес е 33 144,30лв., поради което по чл.10, ал.3 от ЗОДОВ следва да се заплати съразмерно на уважената част на иска на ищеца. В тази връзка се позовава на чл.7, ал.1, т.4 от Наредба 1/2004г., поради което се прави извода, че дължимото възнаграждение трябва да бъде 3 301лв. и 20% ДДС или още 660,20лв. или общо 3986лв., включващо и д.т. от 25лв..В посочения контекст се моли да се измени решението като вместо 5065лв. се присъдат 3986лв. разноски.

Ответната страна възразява като визира, че наредбата очертава минимума на адв.възнаграждение, което може да се уговори и плати в по-висок размер.

СЪДЪТ НАМИРА МОЛБАТА ЗА НЕОСНОВАТЕЛНА.

Видно от мотивите на решението разноските, за които е осъден ответника са 5040лв. заплатено адвокатско възнаграждение в цялост л.245 и 25лв.д.т.. Следва да се има предвид, че тези разноски са съобразно изхода от спора- изцяло уважена искова претенция. В действителност в хода по същество, даден с протоколно определение от 19.09.2023г. юрк.М. е направила възражение за прекомерност на адв.възнаграждение с оглед фактическата и правна сложност, но съдът не е длъжен да редуцира възнаграждението на минимума. Не е спорно, че делото е завършило в 1 съдебно заседание, но се касае за производство по ЗОДОВ като част от фактите не са били спорни, тъй като са следвали от други съдебни актове. Страната на ответника е можела да признае същите или да се сключи съдебна спогодба, или спорът да се уреди извънсъдебно, ако не е искала да понесе разноските на ищеца като последица от уважаването на иска му.

Съдът също е запознат с Решение от 25.01.2024г. по дело С-438 на СЕС, съобразно което де факто може да се присъди и адвокатско възнаграждение под минимума /чл.78, ал.5 ГПК/, но преценката е на конкретния състав, ако се отговори на въпроса, че при определеното възнаграждение е нарушен чл.101 §.1 от ДФЕС т.е търговските практики, които биха могли да предотвратят, ограничат или нарушат конкуренцията. Подобни данни не следват от уговореното адвокатско възнаграждение, точно обратното -ако ищецът знае, че при по-високо адвокатско възнаграждение няма да му се плати същото в цялост, би се ограничил да не ползва тази услуга или конкуренцията за избор на процесуален представител да бъде снижена. Както се подчерта- страните трябва да се мотивират към решаване на споровете със съдебни или извънсъдебни споразумения, именно и за да могат да не правят и заплащат разноски.

С ОГЛЕД ИЗЛОЖЕНОТО СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата от 27.10.2023г. на НАП за изменение на постановеното Решение №5933 от 11.10.2023г. по адм.дело №1195/23г. в частта му за разноските, с което НАП е осъдена да заплати на "Инвестбанк"АД 5 065лв. разноски по делото.

Определението може да се обжалва с частна жалба пред ВАС чрез АССГ в 7-дневен срок от съобщаването му. Преписи на страните.

Съдия: